

**ARBEIDSHOF VAN GENT,
24 JANUARI 1985**

Inzake: MVT

Tegen: G.

(. . .)

De oorspronkelijke vordering strekte tot betaling door appellante van een verbrekingsvergoeding, gelijk aan twee jaar loon, hetzij 1.661.061 Fr en een schadevergoeding van 2.000.000 Fr, meer de afgifte van de sociale documenten of een vergoeding van 200 Fr per dag, minstens 1 Fr provisioneel, meer de verwijlinteresten, de gerechtelijke interesten en de kosten van het geding.

Deze eis werd gesteld nadat geïntimeerde plots met 3 maanden vooropzeg, ten bedrag van 169.725 Fr, werd afgedankt, nadat appellante op chantage was ingegaan vanwege een onbekende, die het onmiddellijk ontslag eiste van geïntimeerde, zoniet zou zowel op de fabriek als in de familie van appellante wraakmaatregelen worden genomen.

Zonder motivering en gelet op het feit dat appellante zich ter zitting niet kwam verdedigen, verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gegrond en veroordeelde appellante, bij vonnis dat op tegenspraak werd gewezen, tot betaling van de gevorderde verbrekingsvergoeding, onder aftrok van de reeds betaalde opzeggingsvergoeding, hetzij 1.491.339 Fr en een schadevergoeding van 2.000.000 Fr, meer de afgifte van de sociale documenten binnen de acht dagen na de betekening van het tussengekomen vonnis en veroordeelde appellante, bij gebreke daaraan te voldoen, tot betaling van een dwangsom van 200 Fr per dag.

Appellante werd tevens tot de kosten van het geding veroordeeld.

Appellante vordert de hervorming van het vonnis a quo en de afwijzing van de oorspronkelijke eis en voert aan :

1. dat de ontslagbrief waarbij geïntimeerde werd afgedankt niet door nietigheid is aangetast, zoals geïntimeerde het beweert;
2. dat het ontslag, in strijd met de bewering van geïntimeerde, wettig is en niet in strijd met de wetgeving op het racisme, vervat in de wet van 30 juli 1981 en de wet van 9 juli 1975, houdende goedkeuring van het Internationaal Verdrag inzake uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie, opgemaakt te New York op 7 maart 1962.

Appellante benadrukt dat zij noodgedwongen gevolg heeft moeten geven aan bedreigingen waardoor niet alleen de familie van de afgevaardigde beheerder van appellante maar ook de fabriek, de instelling en het personeel belangrijk nadeel zou ondervinden en de stelling niet kan gevolgd worden dat uit racistisch doel werd gehandeld toen geïntimeerde werd ontslagen.

1. De feiten:

Geïntimeerde was tewerkgesteld, als dispatcher, bij appellante sedert 23 januari 1979.

Tot tweemaal toe, respectievelijk op 2 mei en 27 mei 1983, kreeg de beheerder van appellante telefonische bedreigingen van een anonieme oproeper, zogenaamd van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, PLO, waarbij het onmiddellijk ontslag van "de jood" G werd geëist, zoniet zou de instelling van appellante tot ontploffing worden gebracht, terwijl ook het gezin van de beheerder met de dood werd bedreigd.

Op 31 mei 1983 werd geïntimeerde, na beslissing van de beheerraad van appellante, ontslagen met een vergoeding, gelijk aan drie maanden loon.

2. Beoordeling :

1. De geldigheid van de ontslagbrief:

Met appellante moet aanvaard worden dat de ontslagbrief niet door nietigheid is aangedaan.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen vermeldt de ontslagbrief zowel de aanvang van de opzeg, nl. "uw opzeg gaat in op heden (31.05.1983) om te eindigen op einde augustus 1983".

Geïntimeerde erkende de ontslagbrief ook op 31 mei 1983 te hebben ontvangen.

Zowel het begin als de duur van het ontslag is duidelijk bepaald, zodat de ontslagbrief niet door nietigheid is aangedaan.

2. De wettigheid van het ontslag:

- a) in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat een werkgever een ontslagrecht bezit ten overstaan van zijn bedienden en, in strijd tot wet betreft dit recht ten overstaan van zijn werklieden, zulks geen willekeur moet inhouden.

De werkgever hoeft het ontslag van de bediende niet te motiveren en kan daartoe overgaan op gelijk welk voor hem passend ogenblik, op voorwaarde dat hij een passende opzeggingsvergoeding voorziet.

Of appellante ten overstaan van de getuige bedreigingen al dan niet hiervoor een reden meende te vinden om tot het ontslag over te gaan is ter zake irrelevant.

- b) Racisme.

Ontegensprekelijk zou geïntimeerde terecht een onwettig middel kunnen invoeren indien het ontslag op zuivere racistische motieven was gesteund.

Terzake dient echter opgemerkt dat het ontslag van geïntimeerde niet door racistische discriminatie vanwege appellante werd ingegeven doch wel uitsluitend steunde op chantage en bedreiging die door een onbekende tegenover appellante werden gepleegd.

Er moet worden benadrukt dat geïntimeerde geen jood was of de joodse nationaliteit bezat; dat appellante zeker geen racistische neigingen had of bekend stond om anti-joodse sympathieën, wat ongetwijfeld wel zo was voor degene die tot de weerzinwekkende chantage is overgegaan.

De reden waarom appellante tot de afdanking van haar werknemer is overgegaan vindt zeker haar oorsprong, niet in racisme, doch wel in de bedreigingen ten overstaan van de firma, het personeel en de familie van de beheerder. Derhalve kan de sanctionering, voorzien door de wetten en verdragen op het racisme, niet worden toegepast.

3. Verbrekingsvergoeding :

De geïntimeerde, die sedert januari 1979 tot voldoening van appellante, als dispatcher tewerkgesteld was en alleen reeds om reden van zijn familienaam het slachtoffer werd van discriminatie vanwege een onverantwoordelijke rassenhater, heeft uiteraard van zijn ontslag recht op een verbrekingsvergoeding doch de grootheid van deze verbrekingsvergoeding kan niet beïnvloed worden door de omstandigheden waarin het ontslag is geschied.

Ter beoordeling van de grootte van de vergoeding moet rekening gehouden worden met leeftijd, anciënniteit, functie, bezoldiging en de mogelijkheden tot reïntegratie in een gelijkaardige en gelijkwaardige functie.

Geïntimeerde was op het ogenblik van zijn ontslag 47 jaar oud, was ongeveer 4,2 jaar in dienst met de belangrijke functie van dispatcher, die een ernstige verantwoordelijkheid vereist, had een wedde van circa 57.000 Fr per maand en er dient vooral terzake rekening te worden gehouden met de moeilijkheden om een gelijkaardige functie te vinden in een ander bedrijf.

Ongetwijfeld zal het vinden van een dergelijke betrekking voor geïntimeerde niet zo gemakkelijk zijn, rekening houdend met de publiciteit die aan het voorval werd gegeven, waaraan geïntimeerde nochtans zelf niet zo vreemd is.

In deze omstandigheden is de toekenning van een verbrekingsvergoeding van twaalf maanden loon, rechtvaardig en heeft geïntimeerde derhalve recht op 830.532 Fr, bedrag dat dient verminderd met de reeds betaalde opzeggingsvergoeding van 169.725 Fr, zodat nog verschuldigd blijft het bedrag van 660.807 Fr.

4. De eis tot schadevergoeding:

Geïntimeerde vorderde op grond van art. 1382 BW een schadevergoeding van 2.000.000 frank vanwege appellante.

Niet alleen dient diegene die op die gronden schadevergoeding eist, de schade te bewijzen, wat geïntimeerde tot heden niet doet maar hij dient ook te bewijzen wie de schade heeft veroorzaakt.

Appellante draag niet in se de verantwoordelijkheid voor de daad die aanleiding gaf tot het ontslag, doch wel de onbekende chantagepleger, die op grond van misplaatste en weezinwekkende redenen de oorzaak was van de eventuele schade.

Deze vordering is dan ook ongegrond.

Op die gronden,

HET ARBEIDSHOF,

Vernietigt het bestreden vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge, derde Kamer dd 14 november 1983;

Opnieuw wijzende,

Veroordeelt appellante om aan geïntimeerde te betalen de som van 660.807 Fr, vermeerderd met de gerechtelijke interesten;

Wijst het meer gevorderde af als ongegrond;

Veroordeelt elk van de partijen tot de helft van de kosten van beide aanleggen.

(. . .)